

התן והחגלה

תן וחגלה נשבעו לידידות מתמדת. אלא שהתן לא האמין לחגלה. "את לא עושה אפילו חצי ממה שאני עושה למענך. זו לא ידידות של ממש. אילו יכולת לדאוג לי לארוחה טובה או להציל את חיי, זה דבר אחר, אבל זאת את בודאי לא יכולה."

"בוא ונראה" ענתה החגלה. לך אחרי והביט. אני אגרום לך לצחוק, ואם לא אצליח, אני מסכימה שתאכל אותי לצהריים."

והיא עפה קדימה עד שראתה שני נוודים, הצועדים בשביל זה אחרי זה. לשניהם היו מקלות על כתפיהם. לראשון חבילה בקצה המקל, לשני זוג נעליים.

החגלה עפה והתיישבה בקצה המקל שעליו קשורה הייתה החבילה. הבחור שצעד מאחור ראה אותה. "הנה ארוחה טובה" חשב וזרק

עליה את נעליו כדי לצוד אותה. היא עפה והנעליים פגעו בראשו של הבחור שהלך קדימה.

"למה אתה זורק עלי נעליים!" כעס ההוא. "רציתי לצוד חגלה שישבה על המקל שלך." "מי חגלה, איזה חגלה" כעס הוא "לא הייתה כל חגלה!"

"כן הייתה" והם התחילו לריב, תחילה רק בצעקות ואחר כך עברו למכות. החגלה ישבה על העץ, התן התיישב בסמוך ופרץ בצחוק רם למראה זה.

שניהם המשיכו ללכת והתן אמר שוב "אכן, גרמת לי לצחוק, אבל ספק אם תצליחי לגרום לי לבכי."

"אז בוא ונראה" ענתה החגלה שנעלבה קצת "הנה הולך כאן צייד עם כלבים. מוטב שתסתתר בעץ החלול הזה. ואם לא תבכה בעוד רגע, כנראה ואין בכך כל רגש."

התן נכנס לעץ והחגלה התחילה להתעופף סביב לראשו של הצייד. הכלבים התחילו לרדוף אחריה והיא הובילה אותם עד העץ שבו הסתתר התן.

הכלבים הריחו אותו מיד, ונבחו חזק עד שהצייד ניגש לעץ, מצא את התן, הוציא אותו והתחיל להרביץ לו. גם הכלבים שרטו ונשכו את התן ובסוף הניחו לו כשהוא מת למחצה. כשפתח את עיניו הוא ראה את החגלה על ענף עץ שמעליו.

"איך זה?" שאלה "בכית? התרגשת מספיק.."
"תעזבי אותי כבר" צעק עליה התן, שעוד לא התאושש מהפחד.

הוא שכב כך זמן מה עד שכאבים עברו קצת והוא הרגיש רעב.

"עכשיו נראה האם את ידידתי" אמר לחגלה
"תדאגי לי לארוחה ואז אודה שאת ידידה אמיתית."

"טוב" ענתה "רק תביט אחרי ותתכבד כשיגיע הזמן.

בדיוק אז עברה קבוצת נשים עם ארוחת צהריים לבעליהן העובדים בשדה. החגלה רצה לפנייהן מדלגת כאילו עם כנף אחת שבורה. "ציפור פצועה! ציפור פצועה!" קראו הנשים "נוכל לתפוס אותה בקלות" והתחילו לרדוף אחריה. אבל החגלה רצה הנה והנה וחמקה מהן, והן מרוב התרגשות הניחו את החבילות שלהן והמשיכו ברדיפה. כשהתרחקו אחרי החגלה התן ניגש והתכבד בארוחה הטובה ביותר שאכל בזמן האחרון.
"השתכנעת?" שאלה החגלה.

"אני מודה שגרמת לי לצחוק ולבכות וגם דאגת לי לארוחה טובה. אבל הוכחת ידידות אמיתית יכולה להיות רק אילו הצלת את חיי. ולזאת את לא מסוגלת."

"אולי לא" ענתה החגלה "אני כל כך קטנה

וחלשה. אבל נעשה כבר מאוחר והגיע זמן לחזור הביתה, וללכת מסביב לאגם ייקח זמן רב. אשאל את ידידי התנין, אולי יסכים להעביר אותנו לחוף השני."

הם הגיעו לאגם והתנין הסכים באמת להעביר אותם על גבו. הם עלו ויצאו לדרך. אך באמצע האגם אמרה החגלה "אני חוששת שהתנין מתכוון להתנכל לנו. מה יקרה אם יחליט לזרוק אותנו כאן למים?"

התן החוויר "אז שנינו נטבע" נבהל.

"לא, אני לא אטבע כי אוכל לעוף, אבל מה יקרה לך?"

התן התחיל לרעוד מפחד, וכשהתנין העיר כי הוא רעב והיה רוצה לסעוד, התן לא ידע מה לענות.

"הי" קראה החגלה לתנין "אל תנסה את התעלולים שלך. אני אוכל לעוף ולא תתפוס אותי וגם את לידידי התן לא תוכל להזיק. הרי

אינך חושב שהוא טיפש כזה שייקח את החיים שלו לטיול קטן. הוא משאיר אותם בביתו, סגורים היטב בארון."

"סוגר את החיים שלו בארון? הופתע התנין הטיפש "באמת הוא יכול לעשות זאת?"

"בוודאי" ענתה החגלה "אם תנסה לאכול אותו תתעייף רק ולא תהיה לך מכך כל תועלת."

"אבוי, כמה מוזר הדבר" אמר התנין והמשיך להעביר אותם לחוף השני בשלום.

"כעת השתכנעת?" שאלה החגלה.

"ידידתי היקרה" אמר התן "הצחקת אותי, גרמת לי לבכות וגם דאגת לי לארוחה טובה. עכשיו גם הצלת את חיי. אך הגעתי למסקנה שאת חכמה מדי כדי להיות לי לידידה. אז יהי שלום!"

ומאז התן לא התקרב יותר לחגלה.